

חלקי - פרשת שמיני		
מחוק מדבש	וילנא	יום
חסו-תעד	לח ע"א	ראשון
תעד-תפ	לח ע"ב	שני
תפ-תפו	לט ע"א	שלישי
תפו-תעד	לט ע"ב	רביעי
תעד-תקא	מ ע"א	חמישי
תקא-תקט	מ ע"ב	שישי
תקט-תקמו	מא ע"א	שבת

**על
הפרשה
ועניני
דיומא**

זֶהַר הַקֶּדוֹשׁ מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

עלון מס' 237 | פרשת שלח תשפ"ג

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

הַבְּטָחָה לְכֹל, בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה וְהַתְּשׁוּבָה יִזְכּוּ לְאוֹר הַחַיִּים

תָּא חֲזִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַזְהַר לְבַנְי עֲלִמָא, וְאָמַר (דברים ל ט) וּבַחֲרַתְּ בַחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה, וְחַיִּין דְּהֵהוּא עֲלִמָא נִינְהוּ, אֵינּוּן דְּחִיבִין מְחוּסְרֵי מְהִימְנוּתָא מְאִי קָא אָמְרִי, (קהלת ט ז) פִּי מִי אֲשֶׁר יִבְחַר וְגו', אַף עַל גַּב דְּיִבְחַר בַּר נֶשׁ בְּהֵהוּא עֲלִמָא, כְּמָה דְאָמַר, לָאו הוּא כְּלוּם, דְּהָא מְסִירָא דָא בִּידְנָא (שם) אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן, וּמְסִירָא דָא בִּידְיֵהוּ (שם) פִּי לְכָלֵב חִי הוּא טוֹב מִן הָאֲרִיָּה הַמֵּת, הֵיךְ יֵהָא לָן חַיִּין בְּהֵהוּא עֲלִמָא.

מְחֻסְרֵי אֱמוּנָה אֵין לָהֶם חֵלֶק בְּה' בְּשָׁנֵי הָעוֹלָמוֹת

וְעַל דָּא זֶה רַע וְדַאי, דְּלֹא יְדוּרוּן בְּמִלְכָּא עֲלֵאָה, וְלֹא יֵהָא לוֹן חוּלְקָא בֵּיה, וְאֵף עַל גַּב דְּכָל הַנִּי קְרָאִי תִשְׁפַּח סְמִיכִין לְחַבְרֵיָא בְּמִלִּין אַחַרְנִין, אַבְל וְדַאי שְׁלֵמָה קָא אַתָּא

מתוק מדבש

הַבְּטָחָה לְכֹל, בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה וְהַתְּשׁוּבָה יִזְכּוּ לְאוֹר הַחַיִּים

תָּא חֲזִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַזְהַר לְבַנְי עֲלִמָא בַּא וְרָאָה, הַקֶּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִזְהִיר לְבַנְי הָעוֹלָם וְאָמַר, וּבַחֲרַתְּ בַחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה וְהֵינּוּ וְחַיִּין דְּהֵהוּא עֲלִמָא נִינְהוּ וְחַיִּים הֵינּוּ חַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא, אֵינּוּן דְּחִיבִין מְחוּסְרֵי מְהִימְנוּתָא מְאִי קָא אָמְרִי וְאֵלוּ הִרְשָׁעִים מְחֻסְרֵי אֱמוּנָה, מָה הֵם אוֹמְרִים, פִּי מִי אֲשֶׁר יִבְחַר וְגו' (דב' א' א) הַכְּתִיב אֵף עַל פִּי שֶׁהִקְרִי הוּא יְחִבֵּר) פְּרוּשׁ הִרְשָׁעִים אוֹמְרִים אֵף עַל גַּב דְּיִבְחַר בַּר נֶשׁ בְּהֵהוּא עֲלִמָא אֵף עַל פִּי שֶׁיִּבְחַר הָאָדָם בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּמָה דְאָמַר כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וּבַחֲרַתְּ בַחַיִּים, רְצוּנוֹ לומר אֵף עַל פִּי שֶׁהָאָדָם יַעֲבֹד לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לָאו הוּא כְּלוּם אֵין לוֹ מִזֶּה כְּלוּם, פִּי אֵין מְצִיאוֹת עוֹלָם הַבָּא כְּלָל, וְאָמַר שְׁלֵמָה הַמְלִיךְ דְּהָא מְסִירָא דָא בִּידְנָא פִּי מְסַרְתָּ זֶה בִּידְנֵינוּ בְּנֵי הַמְּאֻמְיָנִים, פִּי אֶל כָּל הַחַיִּים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן פְּרוּשׁ יֵשׁ הַבְּטָחָה אֶל כָּל הַחַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂאָם יַעֲסֻקוּ בַתּוֹרָה וְיִשְׁוּבוּ בַתְּשׁוּבָה, יִזְכּוּ לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים, וּמְסִירָא דָא

בִּידְיֵהוּ וּמְסַרְתָּ זֶה בִּידְנֵם שֶׁל הַמֵּינִים וְהַכּוֹפְרִים בַּתְּחִיטָה הַמֵּתִים, פִּי לְכָלֵב חִי הוּא טוֹב מִן הָאֲרִיָּה הַמֵּת אִם כֵּן חַיִּי הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא הַעֶקֶר, וְאוֹמְרִים הֵיךְ יֵהָא לָן חַיִּין בְּהֵהוּא עֲלִמָא אֵיךְ יִהְיֶה לָנו חַיִּים בְּעוֹלָם הַבָּא, פִּי הֲלֹא אֵין עוֹלָם אַחַר אֵלֶּא עוֹלָם הַזֶּה.

(דף קנח ע"א, וכביאורינו כרך יג עמ' כ-כא)

מְחֻסְרֵי אֱמוּנָה אֵין לָהֶם חֵלֶק בְּה' בְּשָׁנֵי הָעוֹלָמוֹת

וְעַל דָּא וְעַל זֶה אָמַר שְׁלֵמָה הַמְלִיךְ זֶה רַע וְדַאי דְּהֵינּוּ דְּלֹא יְדוּרוּן בְּמִלְכָּא עֲלֵאָה פִּי לֹא יְדוּרוּ עִם הַמְלִיךְ הָעֲלִיּוֹן, כְּמָאֵר הַכְּתוּב לֹא יִגְרַף רַע, וְלֹא יֵהָא לוֹן חוּלְקָא בֵּיה וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם חֵלֶק בוֹ, כְּלוּמַר שְׁלֵא יִזְכּוּ לַחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמַר אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאֵף עַל גַּב דְּכָל הַנִּי קְרָאִי תִשְׁפַּח סְמִיכִין לְחַבְרֵיָא בְּמִלִּין אַחַרְנִין וְאֵף עַל פִּי שֶׁכָּל אֵלוּ הַפְּסוּקִים שְׁבַאֲרָנוּ כָּאן, תִּמְצָא סְמִיכוֹת וּדְרָשׁוֹת לְהַחֲבִירִים שְׁדוּרְשִׁים אוֹתָם בְּאִפְסָנִים אַחֲרֵים, אַבְל

לגלגלה על אינון חייבין מחוסרי מהימנותא, דלית לון חולקא בקדשא בריהווא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

שליח נאמן עושה שליחותו בשלמות

אמרו ליה, תבעי דנתחבר בהדן, ותזיל בהדן, אמר להו, אי עבידנא הכי, אורייתא יקרי עלי פסיל, ולא עוד אלא דאתחייבנא בנפשאי, אמרו ליה, למה, אמר לון, דהא שליחא אנא, ושדרו לי בשליחותא, ושלמה מלכא אמר (משלי כו ו) מקצה רגלים חמס שותה שולח דברים ביד פסיל.

תא חזי, מרגלים על דלא אשתכחו בני מהימנותא ושלוחי מהימנותא, אתחייבו בנפשיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי, נשק לון ואזל ליה.

אזלו רבי חזקיה ורבי ייסא, עד דהו אזלו פגעו באינון בני נשא, שאילו רבי חזקיה ורבי ייסא עליה, אמרו, מה שמייה דהוא בר נש, אמרו רבי חגי הוא, וחברא דבין חברייה הוא, ושדרו ליה חברייה דבבל למנדע מלין מרבי שמעון בן יוחאי ושאר חברייה.

מתוך מדבש

הפסיל, ועוד הוא שותה חמס, פי חברו עוד יזעף עליו בעבור דברי השליח הנאמרים בלי דעת, פי יחשב שכן יצאו מפי המשלח.

תא חזי, מרגלים על דלא אשתכחו בני מהימנותא ושלוחי מהימנותא בא וראה, המרגלים על שלא נמצאו בני אמונה ושליחים נאמנים, אתחייבו בנפשיהו בעלמא דין ובעלמא דאתי נתחייבו בנפשם בעולם הזה ובעולם הבא. נשק לון ואזל ליה נשק אותם והלף לו לדרכו.

אזלו רבי חזקיה ורבי ייסא הלכו רבי חזקיה ורבי ייסא לדרום, עד דהו אזלו פגעו באינון בני נשא בעוד שהיו הולכים פגשו באותם בני אדם המפירים את האדם הנזכר, שאילו רבי חזקיה ורבי ייסא עליה שאלו רבי חזקיה ורבי ייסא מהם על אותו האדם, אמרו, מה שמייה דהוא בר נש אמרו להם מה שמו של האדם ההוא, אמרו השיבו רבי חגי הוא, וחברא דבין חברייה הוא והוא חבר בין החברים, ושדרו ליה חברייה דבבל למנדע מלין מרבי שמעון בן יוחאי ושאר חברייה ושלוחי אותו החברים של בבל לדעת כמה דברים מרבי שמעון בר יוחאי ומשאר החברים.

(דף קנח ע"א, ובבאוריניו כרך יג עמ' כא-כב)

ודאי שלמה קא אתא לגלגלה על אינון חייבין מחוסרי מהימנותא אכל ודאי פי שלמה בא גם לגלות על אותם הרשעים מחסרי אמונה, דלית לון חולקא בקדשא בריהווא הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי שאין להם חלק בהקדוש ברוך הוא לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, כמו שבארנו לעיל.

(דף קנח ע"א, ובבאוריניו כרך יג עמ' כא)

שליח נאמן עושה שליחותו בשלמות

אמרו ליה רבי חזקיה ורבי ייסא, תבעי דנתחבר בהדן ותזיל בהדן האם תרצה שנתחבר יחד עמך ותלך עמנו, אמר להו אי עבידנא הכי אורייתא יקרי עלי פסיל אמר להם, אם אעשה כן, התורה תקרא עלי פסיל, ולא עוד אלא דאתחייבנא בנפשאי ולא עוד אלא שאהיה מתחייב בנפשי, כעין המרגלים כדלקמן, אמרו ליה למה שאלו ממנו למה, אמר לון, דהא שליחא אנא, ושדרו לי בשליחותא אמר להם, כי שליח אני, ששלחו אותי בשליחות, ושלמה מלכא אמר ושלמה המלך אמר מקצה רגלים חמס שותה שולח דברים ביד פסיל מי ששולח דבריו ביד פסיל, הוא צריך לכפת רגליו לרוץ מהרה לתקן מה ששקלקל

רבי חגי הסתור כל ימיו את ידיעותיו

אמר רבי ייסא, ודאי דא הוא רבי חגי, דכל יומיו לא בעא לאחזאה גרמיה במה דידע, ועל דא אמר לן, דהא בריה זכה ליה באורייתא, בגין דאמר קרא (שם פסוק יב) ראית איש חכם בעיניו תקוה לכסיל ממנו, ודאי שליחא מהימנא איהו, וזכאה איהו מאן דשדר מלוי בידא דשליחא מהימנא.

אליעזר שהיה שליח נאמן, הסכים השם לתברך לברכתו

תא חזי, אליעזר עבד אברהם מבני כנען הוה, פמה דאת אמר (הושע יב ח) פנען בידו מאזני מרמה, וכנען פתיב עליה (בראשית ט כה) ארור פנען עבד עבדים יהיה לאחיו, ובגין דהוה שליחא מהימנא, מה פתיב ביה (שם כד לא) בא ברוך יהו"ה, ברוך יהו"ה ממש, ועל דא אכתיב הכי באורייתא, בגין דנפק מההיא קללה ואתברך, ולא די ליה דנפיק מנה, אלא דאתברך בשמיה דקדשא בריך הוא, ואוליפנא, דאתא מלאך ואעיל מלה דא בפומיה דלבן.

פניות המרגלים לדבר סרה על ארץ ישראל

וישלח אותם משה וגו', כלם אנשים, פלהו זפאין הו ורישי דישראל הו, אבל אינון דברו

מתוך מדבש

רבי חגי הסתור כל ימיו את ידיעותיו

אמר רבי ייסא, ודאי דא הוא רבי חגי ודאי זהו רבי חגי, דכל יומיו לא בעא לאחזאה גרמיה במה דידע שפל ימיו לא רצה להראות עצמו במה שידע, ועל דא אמר לן דהא בריה זכה ליה באורייתא ועל פן אמר לנו שבנו זכה אתו בתורה, בגין דאמר קרא לפי שאמר הפתוח ראית איש חכם בעיניו אם תראה איש אשר חושב עצמו בעיניו לחכם, ולא כן הוא, תקנה לכסיל ממנו אז יש תקוה למי שמחזיק עצמו לכסיל יותר ממנו, כי ילמד ויתחכם, אבל המחזיק עצמו לחכם לא יחפץ ללמד מזולת, ודאי שליחא מהימנא איהו ודאי שליח נאמן הוא, וזכאה איהו מאן דשדר מלוי בידא דשליחא מהימנא ואשרי הוא מי ששולח דבריו ביד שליח נאמן.

(דף קנח ע"א, ובבאורינו כרך יג עמ' כב-כג)

אליעזר שהיה שליח נאמן, הסכים השם לתברך לברכתו

תא חזי, אליעזר עבד אברהם מבני כנען הוה בא וראה, כי אליעזר עבד אברהם מבני כנען היה, פמה דאת אמר כמו שנאמר פנען בידו מאזני מרמה

שמלאכתו לרמות ואינו נאמן לשולחיו, וכנען פתיב עליה ולכן פנען פתוב עליו ארור פנען עבד עבדים יהיה לאחיו, ואליעזר ובגין דהוה שליחא מהימנא לפי שהיה שליח נאמן לאברהם, בענן זויגו של יצחק, מה פתיב ביה מה פתוב בו בא ברוך יהו"ה, ברוך יהו"ה ממש שהקדוש ברוך הוא הסכים לברכתו, ועל דא אכתיב הכי באורייתא ועל פן נכתב עליו פך בתורה, בגין דנפק מההיא קללה ואתברך לפי שיצא מהקללה של פנען ונתברך, ולא די ליה דנפיק מנה ולא די לו שיצא מן הקללה, אלא דאתברך בשמיה דקדשא בריך הוא אלא שנתברך בשמו של הקדוש ברוך הוא, ואוליפנא, דאתא מלאך ואעיל מלה דא בפומיה דלבן ולמדנו, שבא מלאך והכניס דבור זה בפיו של לבן, שיאמר בא ברוך ה'.

פניות המרגלים לדבר סרה על ארץ ישראל

וישלח אותם משה ממדבר פארן על פי ה' כלם אנשים ראשי בני ישראל המה, דהיינו פלהו זפאין הו ורישי דישראל הו כלם היו צדיקים וראשי בני ישראל, אבל אינון דברו לגרמיהו עיטא בישא אבל הם לקחו לעצמם עצה רעה, ואמר הלשון "לגרמיהו" לרמוז

לְגַרְמִייהו עֵיטָא בִישָׁא, אַמַּאי נְטְלֵי עֵיטָא דָּא, אֶלָּא אַמְרוּ, אִי יִיעֲלוּן יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא נְתַעְבֵּר
אַנן מְלִמְהוּי רִישִׁין, וַיִּמְנֵי מִשָּׁה רִישִׁין אַחְרַנִּין, דְּהָא אַנן זְכִינן בְּמַדְבְּרָא לְמַהוּי רִישִׁין, אֲבָל
בְּאַרְעָא לָא נִזְפִּי, וְעַל דְּנְטְלֵי עֵיטָא בִישָׁא לְגַרְמִייהו, מִיתוּ אֵינּוּן וְכָל אֵינּוּן דְּנְטְלוּן מְלִייהו.

הַטַּעַם שֶׁשָּׁלַח מֹשֶׁה הַמְּרַגְּלִים עַל אֶרֶץ שִׁידְעַת אֶת בְּנֵינֵיהֶם

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר שָׁלַח מֹשֶׁה וְגו', אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֹשֶׁה אֶסְתַּפֵּל וַיִּדַע דְּלֹא יִצְלַחוּן
בְּאַרְחִייהו, פְּדִין צְלִי עֲלֵיהּ דִּיהוּשָׁע.

נִשְׁמַת לִוֵי נְתַעְבְּרָה בִּיהוּשָׁע לְהַצִּילוֹ מֵעֲצַת הַמְּרַגְּלִים

פְּדִין פְּלַב הוּוּ בְּדוּחְקָא, אָמַר מַה אַעֲבִיד, הָא יְהוּשָׁע אָזִיל בְּסִיעֵתָא עֲלָאָה דְּמִשָּׁה, דְּשָׂדֵר
בִּיה נְהִירוּ דְּסִיחְרָא, וְהוּא אֲנַהִיר עֲלֵיהּ בְּצִלוֹתֵיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁמִשָּׁא, מַה עֲבַד פְּלַב,
אֶשְׁתַּמִּיט מְנִייהו, וְאֶתִי לְגַבִּי קְבַרְיָא דְאַבְהֶן, וְצְלִי תַמָּן צִלוֹתֵיהּ.

מתוק מדבש

שָׁאם יָרְאוּ שְׂאִינוּ מֵעַכְבָּם יַחְזִירוּ בְּהֵם, אֲבָל הֵם לֹא חִזְרוּ
(פְּדִינָא רַבִּי יִצְחָק, דְּנָגִיס 6 כג). פְּדִין צְלִי עֲלֵיהּ דִּיהוּשָׁע אָז
הַתַּפְּלָל מִשָּׁה עַל יְהוּשָׁע, "יְהִי יוֹשִׁיעַ מֵעֲצַת הַמְּרַגְּלִים"
(דף קנח ע"ב, ובבאורינו כרך יג עמ' כד)

עַל מַה שֶּׁכָּתַב הָאֲרִיז"ל שֶׁכִּפְּאֵר נִתְּעַצּוּ לְהִרְעֵ, מִזְּדִּי פְּרַחוּ
מֵהֶם נִשְׁמֹת הַשְּׂבָטִים, וְנִשְׁאַרוּ לְבָדֵם, אַמַּאי נְטְלֵי עֵיטָא
דָּא לְמַה וְלֵאזִינוּ תוֹעֲלַת לְקַחוּ לְהֵם עֲצָה זו, אֶלָּא אַמְרוּ,
אִי יִיעֲלוּן יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא נְתַעְבֵּר אַנן מְלִמְהוּי רִישִׁין
אֶלָּא אַמְרוּ, אִם יִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְץ יַעֲבִירוּ אוֹתָנוּ מְלֵהוּת
רְאשִׁים, (כִּי אֲנַחְנוּ מִבְּחִינַת לֵאָה הַנִּקְרָאת דוּר הַמְּדַבֵּר), וַיִּמְנֵי
מֹשֶׁה רִישִׁין אַחְרַנִּין וַיִּמְנֵה מִשָּׁה רְאשִׁים אַחֲרָיִם, (שְׁהֵם
מִבְּחִינַת רַחֵל שְׁהִיא סוּד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל), דְּהָא אַנן זְכִינן בְּמַדְבְּרָא
לְמַהוּי רִישִׁין כִּי אָנוּ זְכִינָנוּ לְהִיּוֹת רְאשִׁים רַק בְּמַדְבֵּר,
אֲבָל בְּאַרְעָא לֹא נִזְפִּי אֲבָל בְּאַרְץ לֹא נִזְכָּה לְהִיּוֹת
רְאשִׁים, וְעַל דְּנְטְלֵי עֵיטָא בִישָׁא לְגַרְמִייהו וְעַל שְׁלִקְחוּ
עֲצָה רַעָה לְעַצְמָם, מִיתוּ אֵינּוּן וְכָל אֵינּוּן דְּנְטְלוּן מְלִייהו
מִתּוּ הֵם, וְכָל אוֹתָם שֶׁקְבְּלוּ אֶת דְּבַרְיָהֶם.

(דף קנח ע"א, ובבאורינו כרך יג עמ' כג-כד)

הַטַּעַם שֶׁשָּׁלַח מֹשֶׁה הַמְּרַגְּלִים עַל אֶרֶץ שִׁידְעַת אֶת בְּנֵינֵיהֶם

אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת
הָאֶרֶץ, וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוּשָׁע בֶּן נוּן יְהוּשָׁע, הַקָּשָׁה
לוֹ, מֵאַחַר שֶׁאָמַר לְפָנָיו זֶה, "וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם" לְמַה חִזְרוּ וְאָמַר
עוֹד הַפַּעַם "אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים", אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
מֹשֶׁה אֶסְתַּפֵּל וַיִּדַע דְּלֹא יִצְלַחוּן בְּאַרְחִייהו מִשָּׁה
הַסְּתַפֵּל וְהַתְּבוּגָה בְּשְׁמוֹתָם שֶׁכָּלֵם מוֹרִים לְרַע, (כְּמִנְחָא דְּמִסְכָּת
סוּטָה דף לז עמוד ג, וְכַאֲן עַמ"ר), וּמִזְּדִּי יַדַּע שְׁלֹא יִצְלַחוּ
הַמְּרַגְּלִים בְּדַרְכָּם, וְהַטַּעַם שֶׁהִסְכִּים לְשַׁלְּחָם לְפִי שֶׁחֲשַׁב

נִשְׁמַת לִוֵי נְתַעְבְּרָה בִּיהוּשָׁע לְהַצִּילוֹ מֵעֲצַת הַמְּרַגְּלִים

פְּדִין פְּלַב הוּוּ בְּדוּחְקָא וְאָז פְּלַב הָיָה בְּדַחַק וּבְצָרָה, כִּי
הִבִּין מִתַּפְּלַת מִשָּׁה עַל יְהוּשָׁע שֶׁהַמְּרַגְּלִים יִרְשִׁיעוּ,
וְהָיָה בְּדַחַק מְכַל צַד, שָׁאם יִשְׁמַע לְהֵם תַּסְתַּכְּנוּ נַפְשׁוֹ, וְאִם
לֹא יֵאבֵה לְהֵם יִהְיֶה גוֹהוּ, אָמַר מַה אַעֲבִיד אָמַר מַה אַעֲשֶׂה
לְהַנְצִיל מֵהֶם, הָא יְהוּשָׁע אָזִיל בְּסִיעֵתָא עֲלָאָה דְּמִשָּׁה
הָרִי יְהוּשָׁע הוֹלֵךְ בְּעֶזֶר הַעֲלִיּוֹן שֶׁל מִשָּׁה, דְּשָׂדֵר בִּיה נְהִירוּ
דְּסִיחְרָא שֶׁשָּׁלַח עִמּוֹ אוֹר הַיְרֵחַ, דְּהֵינּוּ הָאֲרַת הַשְּׂכִינָה שֶׁתִּלְךָ
עִמּוֹ, וְעוֹד וְהוּא אֲנַהִיר עֲלֵיהּ בְּצִלוֹתֵיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ
שְׁמִשָּׁא וְהוּא הָאִיר עֲלָיו בְּתַפְּלָתוֹ, לְפִי שֶׁהוּא הָיָה בְּחִינַת
שְׁמֵשׁ, הַמְּאִיר אֶל הַיְרֵחַ שְׁהִיא סוּד הַשְּׂכִינָה, וְעַל יְדֵי תַּפְּלַת
מִשָּׁה נְתַעְבְּרָה בּוֹ נִשְׁמַת לִוֵי שֶׁסִּיעָה אוֹתוֹ לְהַנְצִיל מֵעֲצַתָּם,
וְכָלֵב חָשַׁב לְהַתְּחַבֵּר עִם יְהוּשָׁע לְהַכְחִישׁ אֶת הַמְּרַגְּלִים, מַה
עֲבַד פְּלַב מַה עֲשֶׂה פְּלַב כְּדִי שִׁיקְבַל הָאֲרָה מִשְׁלֹשָׁה אָבוֹת,
שְׁהֵם הָיוּ מִבְּחִינַת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֲרַת [וְכוּ'], אֶשְׁתַּמִּיט
מְנִייהו וְאֶתִי לְגַבִּי קְבַרְיָא דְאַבְהֶן וְצְלִי תַמָּן צִלוֹתֵיהּ
נִשְׁמַט מִן הַמְּרַגְּלִים וְכֹא אֶל קְבַרֵי הָאָבוֹת וְהַתַּפְּלָל שֶׁם תַּפְּלָתוֹ,
וְעַל יְדֵי זֶה נִתְּקַיְמָה בּוֹ נִשְׁמַת יְהוּדָה רֹאשׁ שְׂבָטוֹ.

(דף קנח ע"ב, ובבאורינו כרך יג עמ' כד-כה)

פֶּלֶב הַסֵּתֶפֶן בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְהַתְּפַלֵּל עַל קְבָרֵי הָאֲבוֹת

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲרַח אַחֲרָא נְטִיל, וְעָקִים שְׁבִילִין, וּמָטָא עַל קְבָרֵי דְאַבְהֶן, וְאַסְתַּפֵּן בְּגַרְמִיָּה, דְּהָא כְּתִיב וְשֵׁם אַחִימָן שִׁשִּׁי וְתַלְמֵי יְלִידֵי הָעֵנֶק, אֲבָל מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּפֵּל מְדִי, כִּף פֶּלֶב, בְּגִין דְּהוּה בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּפֵּל מְדִי, וְאַתָּא לְצִלָּאָה עַל קְבָרֵי אַבְהֶן, לְאַשְׁתַּזְבָּא מְעִיטָא דָּא.

בּוֹנַת "וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן" שֶׁהִתְפַּלֵּל עַל יְשׁוּעָה לְבֶן נוֹן

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן יְהוֹשֻׁעַ, רַבִּי יִצְחָק אָמַר, וְכִי הוֹשִׁיעַ קְרִיִּיה קְרָא, וְהָא כְּתִיב (שְׁמוֹת ז' ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ, (שֵׁם לֵג י"א) וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוֹן נֶעַר, (שֵׁם ז' יג) וַיִּחְלוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ, אֲלֵא אָמַר לִיה מֹשֶׁה, י"ה יוֹשִׁיעַף מִנִּיָּהוּ.

מתוק מדבש

בּוֹנַת "וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן" שֶׁהִתְפַּלֵּל עַל יְשׁוּעָה לְבֶן נוֹן

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן יְהוֹשֻׁעַ, רַבִּי יִצְחָק שָׂאֵל וְאָמַר, וְכִי הוֹשִׁיעַ קְרִיִּיה קְרָא וְכִי עַד עֵתָה קְרָאוּ הַכְּתוּבִים הוֹשִׁיעַ, וְהָא כְּתִיב וְהָרִי כְּתוּב וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוֹשֻׁעַ, וְעוֹד כְּתוּב וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוֹן נֶעַר, וְעוֹד כְּתוּב וַיִּחְלוֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אִם כֵּן מֵהוּ שְׁכָתוּב כִּפֵּן שְׁעָתָה קְרָא לוֹ מֹשֶׁה יְהוֹשֻׁעַ, וּמְשִׁיב אֲלֵא מֵה שְׁכָתוּב וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן נוֹן, פְּרוּשׁוֹ שֶׁמֹּשֶׁה הִתְפַּלֵּל לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁבִיל יְשׁוּעָה לְבֶן נוֹן, וְאִז אָמַר לִיה מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ י"ה יוֹשִׁיעַף מִנִּיָּהוּ י"ה יוֹשִׁיעַף מְעַצַּת הַמְּרַגְּלִים, שְׁלֵא תְהִיָּה נֶסֶת אַחַר דְּעֵתָם הָרְעָה. (דף קנח ע"ב, ובבאורייתו כרך יג עמ' כו)

פֶּלֶב הַסֵּתֶפֶן בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ לְהַתְּפַלֵּל עַל קְבָרֵי הָאֲבוֹת

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲרַח אַחֲרָא נְטִיל לְקַח דְּרַף אַחֲרַת מִן הַמְּרַגְּלִים, וְעָקִים שְׁבִילִין וְהִלֵּךְ דְּרַף שְׁבִילִים וְדָרְכִים עָקִים שְׁלֵא יִרְגִישׁוּ בּוֹ, וּמָטָא עַל קְבָרֵי דְאַבְהֶן וְהִגִּיעַ עַל קְבָרֵי הָאֲבוֹת, וְאַסְתַּפֵּן בְּגַרְמִיָּה וְנִסְתַּפֵּן בְּעַצְמוֹ מִלִּידֵי הָעֵנֶק, דְּהָא כְּתִיב וְשֵׁם אַחִימָן שִׁשִּׁי וְתַלְמֵי יְלִידֵי הָעֵנֶק שְׁהִיוּ יְכוּלִים לְהַרְגוֹ, אֲבָל מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּדוּחְקָא, לֹא אֶסְתַּפֵּל מְדִי אֲבָל מִי שְׁהוּא בְּדַחַק וְצָרָה אֵינּוּ מִסְתַּפֵּל עַל כְּלוּם, כִּף פֶּלֶב, בְּגִין דְּהוּה בְּדוּחְקָא לֹא אֶסְתַּפֵּל מְדִי כִּף פֶּלֶב, לְפִי שְׁהִיָּה בְּדַחַק לֹא הִסְתַּפֵּל עַל שׁוּם סַפְנָה, וְאַתָּא לְצִלָּאָה עַל קְבָרֵי אַבְהֶן לְאַשְׁתַּזְבָּא מְעִיטָא דָּא וּבָא לְהַתְּפַלֵּל עַל קְבָרֵי הָאֲבוֹת כְּדִי שְׁיִנְצַל מְעַצַּת הַמְּרַגְּלִים. (דף קנח ע"ב, ובבאורייתו כרך יג עמ' כה)

שבח רא שירתא

הגלות מביאה הכנעה בלב האדם המועילה ללימוד הסוד

כתב החיד"א (בספרו מדבר קדמות): הטעם של גלות מצרים, לפי שהתורה היא רוחנית ואינה חלה על האדם שיש לו יצר הרע ומחשבות רעות וגנאה וגאון, וזה הטעם שהאומות לא יוכלו לקבל התורה, ולכך הכניע הקב"ה לישראל בגלות מצרים להחליש כח היצר הרע, ותוכל לשכון בם התורה. (ילקוט דוד פרשת שמות)

ומכאן תשובה לגלות המר הזה הארוך, והיסודין ודוחק השעה להפליא, כי בעזרת ה' יתברך כשיבא המשיח נזכה ללמוד רוחניות התורה מפיו כביכול, כדכתיב וכל בניך לימודי ה', ולכן צריך הכנעה ויסודין לזכות לסודות התורה הקדושה. (רכינו המחבר בספרו שערי זהר סוף פרק יא)

לקבלת העלון מודי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

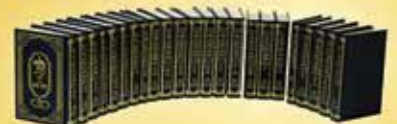
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)